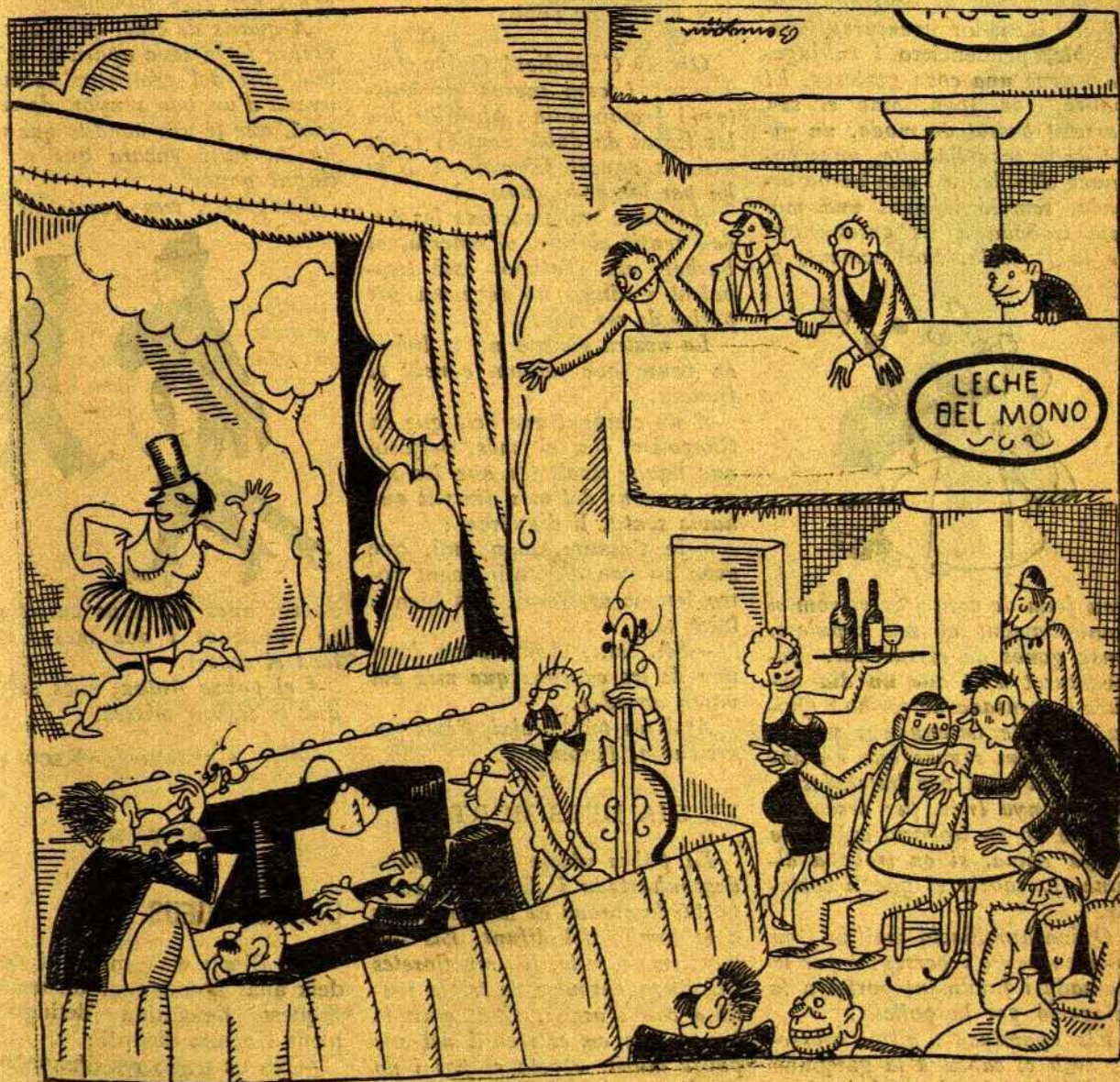

PAPITU

—La meua dona és massa bona... Estima massa la família. Ara m'ha fet venir aquí per veure si el seu cosí Lluís té una fulana que canta cuplets.

Disbauxes confidencials

DON JOAN

En un temps en què l'amor es cotitza de dues pessetes per amunt, l'aparició de Don Joan, l'etern burlador aventurer, irresistible, pendenciero i subjugador, devé una cosa grotesca. El pobre Don Joan, amb el seu barretet passat de moda, un gipó de la casa Paquita, unes polaines clivellades i una barba arnada, sembla talment una mòmia trobada a les excavacions de la Rambla. Sortosament, el

Don Joan de carn i ossos roman tranquil·lament al seu sepulcre, sense ganes de ressuscitar. Malaventurat d'ell que un dia tingués la pensada de fer-ho! Quina colla de desenganys no rebria! Estem segurs que no tindria prou cara per bufetades.

De donya Inés, per descomptat que no en trobaria cap, i de donya Anna, si en trobava alguna, ja sabia el que li costaria.

Quina humiliació sentiria Don Joan en veure's perseguit per la mainada i finalment portat a la delegació per la policia!

Els «papitus» i altres mossetes amb el cabell a la garçonne se n'hi riurien a les pròpies barbes.

El pobre Don Joan passaria un calvari molt pitjor que el de

l'altra vegada i es veuria obligat tot sovint a visitar l'especialista.

EN CHEVALIER

Oh, en Chevalier! Quina gràcia té! I com marca els «xistos»! I amb quina picantor diu les frases de doble sentit! Quin artista aquest Chevalier! N'hi ha per llogar-hi cadires!

Aquestes exclamacions les podeu sentir al cafè, al cinema, al barber, etc. Tothom està trasbalsat i ningú no té esma per parlar de res més.

La nostra alegria no té límits en veure que tothom coneix el francès.

A un conegut que deia que en Chevalier era el més perfecte que havia escoltat i que les seves cançons del més divertit que havia sentit, li diguérem:

—Je t'assure, mon ami, que avec un peu d'entraînement votre femme arriverait très bien à faire ça.

—Sí... sí... Aquesta va ésser una de les cançons que més em varen agradar.

Amb un públic així, l'èxit pot arribar al paroxisme.

EL DIA DELS MORTS

La pobre vídua inconsolable, desconhortada i defallida, va a portar la corona de siemprevivas a la tomba del difunt. Els homes, en veure-la, li tiren floretes i li diuen paraules de triple sentit a cau d'orella. Ella, amb la pensa fixa en el record del seu pobre marit, apreta el pas i no escolta a ningú. En arribar al peu de la tomba, esclata en plor desfet i el pit se li infla i desinfla com una manxa.

Aquest petit detall, tan insignificant, és un atractiu que no pot resistir cap mortal, per inconsolable que sigui. Ella ho sap i per això panteixa.

A quarts de cinc, quan el capvespre fa la seva aparició, la vídua surt del cementiri acompanyada d'un bon senyor, de certa edat, que té uns acudits que una ha de riure encara que no en tingui ganes.

Després... tres quarts de pe-

setero, unes relacions curtes però apretades i dos mesos més tard el casori.

I el pobre Anton, cucs espera que li diguin misses.

GUNDEMARO RECOLONS

CONTES JUEUS

En Bloch està malalt i decideix anar a consultar un metge. Aquest l'examina detingudament i acaba dient-li:

—No us trobo res d'anormal; de totes maneres, seria convenient que us féssiu fer un anàlisi de l'orina. Procureu encarregar-lo al «Laboratori Ortus»,

que és el que em mereix més confiança, i porteu-me el resultat tot seguit.

En Bloch es presenta l'endemà a l'esmentat laboratori, amb prop de deu litres de líquid.

—Torni demà—li diu l'encarregat, un xic estranyat de la gran quantitat de líquid que li porta.

Quan, l'endemà, en Bloch arriba al laboratori, l'encarregat li diu:

—Hem analitzat els seus orins i no tenen albúmina.

—No?

—No.

Llavors, en Bloch demana per telefonar, agafa l'aparell i, després de demanar a la seva muller, li diu:

—Ets tu, Sara? Escolta: jo no tinc albúmina, ni tu, ni Rebeca, ni en Salomonet, ni la minyona.

En Mayer convida en Blum a sopar. En sortir del restorant, en Mayer entra a un estanc, seguit del seu amic. Demana un havà i l'encén.

—En vols un, Blum?

—Home, no... Jo prendré una pòlissa.

En Bloch deu una quantitat a Lévy.

Un dia es troben al carrer i el darrer li diu:

—Quan em pagaràs el que em deus?

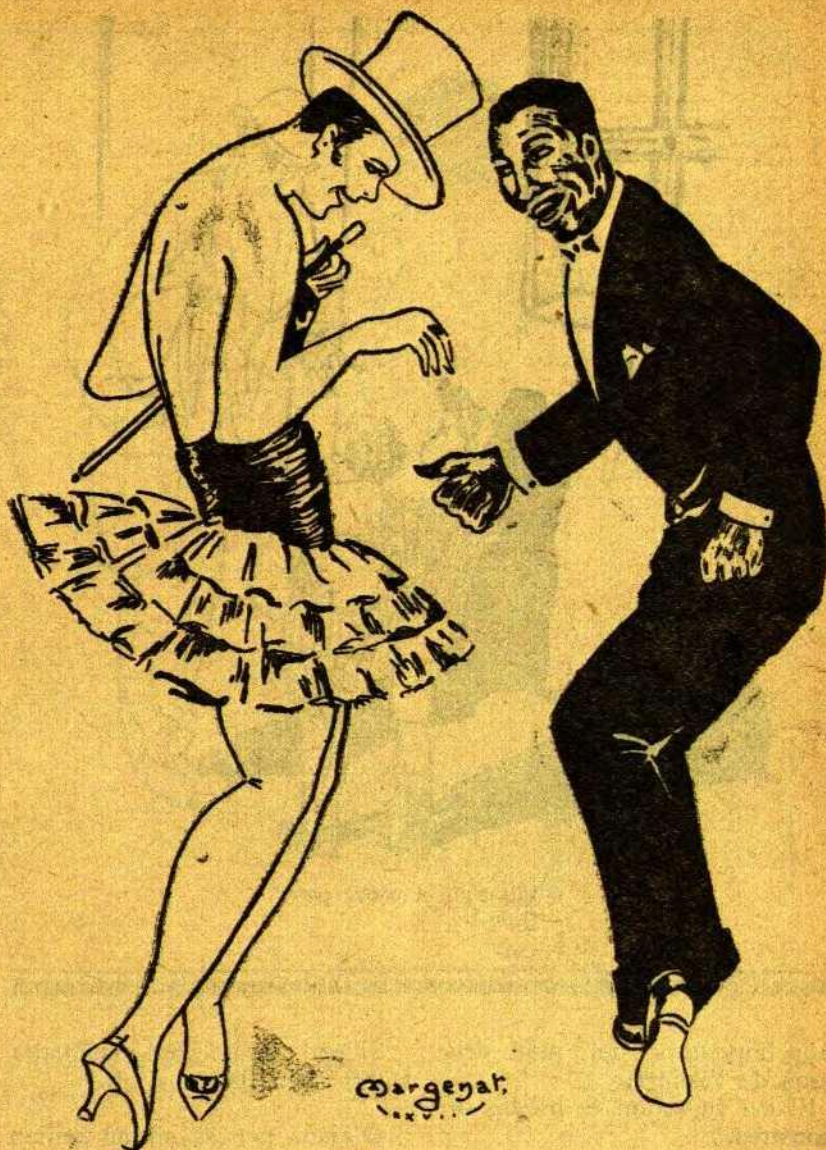
—Quan et pagaré? Quan et pagaré?... Que et creus que sóc profeta, jo?...
I desapareix tot indignat.

Als començaments de la guerra, *Le Matin* va prometre cinc mil francs al soldat que prengué la primera bandera als alemanys.

En Lévy pensava:

—Tan de bo fos jo!

Els atzars de la guerra volgueren que en Lévy es trobés amb el seu cosí Hirsch, que ser-

—Aquest ball que balla vostè, em fa l'efecte d'una purga.

—Per què?

—Perquè mou el ventre.

via en els rengles alemanys i era abandonat.

Quan el veié en una trinxera propera, li cridà:

—Ep! Hirsch! Has llegit *Le Matin*?

—No.

En Lévy li tira el diari.

L'Hirsch el llegeix, es fa llum al seu cervell, agafa la bandera, l'embolica amb el mateix diari i la tira amb totes les seves forces a en Lévy, mentre crida:

—Anem a mitges, eh?

SUPRARREALISME

En un diari comarcal hi llegim la traducció d'un poema d'en Bernard Watson, titulat *The beat the drum*, que no podem resistir a la temptació de copiar.

Diu així:

«Escandallador i il·luminat de l'Oceanografia del disig
Fas moure l'escandell com un bisturí

i ens esquixes la cara
de la sang gangrenada que

—Viu aquí el vostre pare?
—Quin?

raja impetuosa del moll dels ossos de l'ànima.

El teu acuarium és pròdig de monstres.

hi ha amiboideus vegetant en les aigües putrefactes dels estanys.

Hi ha també animals sense ulls

ni nas

ni orelles

ni braços

ni potes

Un sol conducte és la raó de la seva existència.

els òrgans generatius i vegetatius i prou.

Però en les regions abisals en les quals tu et rebeques

també hi ha éssers amb fosforescència pròpia

i d'altres

els ulls com carbuncles

talment vulguessin encendre la mar

Si per dissort hom els guaita ja està ben fumut.»

D'això, per si no en tenien esment, se'n diu suprarrealisme.

Ja ho saben doncs... i procurin evitar-ho.

EPITAFIS ESCOLLITS

Lema: *Pulvis eris...*

Dorm aquí el somni etern talment com una marmota una que no va ésser... bruta: solament va ésser arcabota.

No hi ha marbres ni corones ni el seu nom hi han posat? però veig que homes i dones hi ploren moltes estones... Degué ésser un home honrat.

Què hi feia sola en el món, vídua del primer marit? Ai, Déu no vol res partit, i ara reposa en fred llit que és propietat del segon.

A la memòria d'Enric dedica enramada llosa sa fidelíssima esposa i el seu millor amic.

Aquí dins jau enterrat un minyó que era molt gat; si evitar escàndols voleu, creieu-me a mi: no enterreu cap doncella al seu costat.

Els que passeu per aquí trepitgeu ben bé la llosa... Doncs no em convé que ma [esposa pugui tornar a sortir.

Aquí jau un tafaner que es morí tan sols pel gust de dà a sa muller el disgust de veure l'infern primer.

«Aquí jau el pobre Andreu. Morí tip de treballar quan es volia casar». Doncs tan de bé li ha fet Déu.

Aquí dins un metge hi ha. No se sap quin mal tenia. Ell mateix es va curà.

Aquí jau la meua esposa! Jo estic bé i ella reposa.

—Tu, què ens veurà...

—Ca! Es un *badat* de caça!

LA SUBHASTA

Les tres germanes han entrat a la cambra.

Es l'hora d'anar a dormir, però no tenen son.

Les tres germanes — una de setze anys, una de quinze i una de catorze,—des de son llits de monja, conversen.

I comenten allò que aquella tarda han vist a la platja.

Es tracta d'un jove molt ben format...

L'una diu:

—Donaria cinc pessetes perquè ara vingues aquí.

I diu l'altra, picant de mans:

—Jo en donaria deu.

I fa la més petita:

—Jo, quinze!

En aquell moment se sent tot a la cambra del costat. Es el pare de les noies.

Aquestes, s'esveren.

—Si ens haurà sentit!

—Ai, pobres de nosaltres!

La més gran, més decidida, pregunta:

—Que ja és al llit, papà?

—Sí.

—Que fa gaire estona?

El pare respon, amablement:

—M'hi he ficat en el mateix moment que ha començat la subhasta!

—Volen acompanyar-me? Me'n vaig a dormir. La mare em recomana sempre que em fiqui al llit a les dues.

em va contestar, molt atent :
«Vaig per veure en Verdú.»
«Ca, barret !, li vaig dir. Segú
que ningú voldrà creure
que tu el vagis a veure...,
digues que et veurà ell a tu !»

PEBROTS POETICS

(D'EN J. PONS I MASSAVEU)

—No es diu Tecla, la de dalt?
Una de vídua... morena...
—Tecla? Vol dir Magdalena.
—Bé, sí, pel cas és igual !

...

Sabia un refrà en Magí
que no sé on el va llegí,
però l'atengué a la ratlla ;
fou la sentència : «Treballa
i 'bastaràs el teu fi».
I era tanta sa mania,
que treballà nit i dia
fins que obtingué son intent...
morint fatigosament
d'una seria pulmonia.

...

Si estornuda don Mateu,
«Jesús !» el servei esclata ;
mes, si estornuda el criat,
ni «Jesús !» ni «Valga'm Déu !».
Es ben estrany, no és veritat ?

...

Per fer trobes diu l'Andreu
que amb el cap a terra va.
—Per fer trobes ! Que el creieu ?
Per no trobar a qui deu,
no s'atreveix a mirar !

EPIGRAMES

Vàries dones reunides,
suscitaren la conversa
sobres la feina diversa
dels seus marits i ses vides.
Una de les atrevides,
amb veu de xantre, digué :
—No veig el motiu per què
tan desgraciats els pinteu ;
molt més arrastrat va el meu
fa un munt d'anys : és rajolè !

A un cec de neixement,
amic meu, vaig trobar,
i quan li vaig preguntar :
«On t'encamines, Climent ?»,

CHARLOT

DIRECCIÓ
EX-AMO DE "LAS ONCE PUERTAS"
MOBLES DE TOTES MENES, AL COMP-
TAT I TERMINIS FACILITAT EN ELS
PAGAMENT
32, CARRER PRINCESA, 32

—Que n'has après, de ballar, Maria !
—Sí, noi ! Amb aquests instruments una balla sola.

FILOSOFIA BARATA

Es diu Petit son marit,
i a l'Ambròsia li sap greu.
Per 'xo diu: «No és tan petit,
quan arriba a tot arreu!»

Per estrenar una obra,
cada còmic té un caudal.
Vaja un caudal!, que deix po-
[bre
al còmic que no té un ral!

L'home ve al món, destinat
a lluitar amb l'adversitat:
qui per lluitar està ensopit,
més val que s'entorni al llit.

No vulguis al companyó
que tot el teu trobi bo.

—Voldria ésser casada per a poder dormir sola!

ESTIRABOTS POÈTICS

D'EN PAU BUNYEGAS

—Tu no tens principis, Sila.
Mai n'has tingut!

—Com, que no?

El contrari et prova això.

—Què és això?

—Ma fe de pila.

—Roseta, cor depravat,
a quants *esperança* ens dónes!

—I bé, us dono una virtut.
Que us dono cap mala cosa?

Fent alabances la Pepa
de les gràcies de sa noia,
deia: «Té un ull molt bonic!»
No deia ulls perquè era bòrnia.

Aquest món fóra cabal
amb quatre coses només:
tenint salut i calés,
'sent jove i 'sent immortal.

Fa temps que diu la Mercè:
«Sols visc de mon amor gran!»
I és que son amor, en Joan,
fa molt temps que la manté!

El lleig i flac Bernabé,
«Só un bon mosso» sempre deia.
I que ho era ben bé es veia,
perquè ho era... de cafè.

Real Sociedad de las Carreras de Caballos
TEMPORADA DE OTOÑO 1927

Hipódromo de Casa Antúnez

Domingo, día 6 de Noviembre. Premios: «SITGES», «FADRI», «ROCANBOHE»,
SEGUNDA REUNIÓN. «TER» y COLON (2,000 pesetas)

Se despachan tickets en la Taquilla del Teatro de Novedades y en el domicilio de la Sociedad: Paseo de Gracia, 82

Servicios extraordinarios de Tranvías y Autobuses

DE DIA: FRENTE AL LIBRO
DE NOCHE: BANCO NÚM. 10
DEL PASO DE GRACIA

EDICIÓN DE BARCELONA

ÚNICO DIARIO QUE SALE UN GOLPE CADA SEMANA

LO TENEMOS EN REPARACIÓN
TENEMOS PINXO PARA ATENDER
LAS RECLAMACIONES

Año I

Director: BUENDIA Y GASSOL

Núm. 1429

LAS TRAGEDIAS TRAGICAS

Un doble y sensacional suicidio

M. txem, el célebre prestidigitador, y Mme. Atxem (née Quimeta de cal Bord) acaban de suicidarse.

Los pobres no tenían una pala y estaban hasta la cabeza de arriba de bailar la delgada. En vista de que no hacían forrolla, y que hasta se habían crispado los palomos y el conejo que sacaban de dentro de un sombrero, un día pidieron al empresario del Coliseo Salisachs, que les dejase trabajar de franco.

—Bueno—hizo el empresario, que por cierto es de Cardedeu,—pero yo no puginó ni una pafia! Aquí los juegos de manos no hacen pieza. ¡Son tantos los que los hacen a la platea!...

Salieron al escenario M. Atxem y su legítima, y él, un chico emocionado, dijo:

—Respetable público: Voy a hacerles un experimento que habrá para mojar pan. Voy a hacer desaparecer a mi mujer...

—¿Quieres la mía?—hizo uno del gallinero.

M. Atxem le miró despreciativamente. —Mi mujer se pondrá debajo de esta caja. Así. Ahora, uno, dos, tres... Ya está. Ha guillado.

En efecto. Al golpe de la varita mágica Mme. Atxem había desaparecido.

Entonces el infeliz prestidigitador se mete dentro de la caja, la cierra, da un golpe con la varilla encima de la tapa (1) y... también desaparece.

No han regresado. Así murieron estos dos artistas, gloria y prezo del arte frívolo. (R. I. P.)

(1) Esto, la buena verdad, no lo vemos pas muy claro...

Ecos

El conocido humorista Deogracias Calavera, es un tipo que hace llorar de una hora lejos.

Su cara es seria como un recibo al cabo de abajo del mes. Su traje es negro como el porvenir de un periodista. Sus uñas, dos cuartos de lo mismo.

El otro día me dijo que jalaba fruta.

—Gracias a Dios—hice—que hay en ti algo alegre! Y qué fruta comes?

—El meló...drama!

A las ostras, en francés, se les debe llamar «cuatro».

Sí, hombres. No las dicen *huitres*? Pues a ver si u-i-tres no son cuatro!

Los franceses están atabalados porque, dentro de 280 años, como no nacen criaturas, la población quedará reducida a 248 personas.

Si que se esveran por poca cosa. ¿No es de París donde vienen los chiquillos? Pues que no se encaparran más y que cierren el mercado al extranjero y que se los queden todos.

Y ecolicuá, que dijo Sócrates en Arámbles.

Un asunto delicado

Pablo, Pedro y Berenguera, eran viejos amigos que hacía un gavadal de años que no se habían visto, que se encontraron en la Rambla y que decidieron jalar juntos en un restaurant de upa. Pero, por un descuido, se descuidaron de acordar quién pagaría la fonda... No se piensa en todo, en este mundo

El menú, de aquello más escogido, fué comido con aquel apetito. Después, andraparon el café, y licores, y nadie se recordaba de pagar.

Al cabo de una hora, el camarero, haciendo el badoque, puso la nota sobre la mesa. Subía 85 pafias. Pero Pablo, Pedro y Berenguera hicieron como aquel que no hi clisaban y siguieron garlando. Todos esperaban que uno de los otros puginase...

Y pasó otra hora y venga garlar. Y tocaron las doce y nada. Nadie se fijaba en la factura.

A la una, Berenguera fué a telefonar a su propia, que por cierto—lo que son las casualidades!—se dice Pepa.

—¡Pepa! No estés con ansia si llevo a misas dichas. Estoy con Pablo y Pedro y tenemos que arreglar un asunto, ¡y va para largo!

Y pasó otra hora. Y otra.

A la hora que cerramos esta edición Pablo, Pedro y Berenguera siguen xerramecando sin ver la nota...

Un hombre con tres manos

Estábamos en la Redacción en dulce somnolencia, cuando nos llegó Gratapeus, nuestro redactor de crímenes sanguinolentos y nos hizo:

—Acabo de ver a un hombre que tenía tres manos.

—¡Bola!—hicimos todos.

—¿Os jugáis un nabo?

—¡Va!—hizo Tramuset, redactor de cultos sud-africanos, que aquel día tenía pasta.

—Pues ahora lo haré venir.

Y salió y a la estonita volvió con un fulano... ¡que tenía tres manos!

Tramuset puginó las cinco pafias, y nosotros, ecuanimes y justicieros, felicitamos a Gratapeus por su victoria.

(Bueno: se nos olvidaba decir que el tal fulano tenía tres manos de *Noticieros* que no había podido vender, ¿eh?)

Don Casto, el Sentimental

Don Casto Galindaina y Botafuegos, ex concejal de San Privado de Bas, cuenta el cómo y el qué de su casorio:

—Cuando me encontré el primer golpe—nos hace—con la que después fué mi legítima, sentí, de golpe y vuelta, por ella, un amor espatarrante.

—¡Carai!

—Fué una pasión de casa el Ancho. Estoy convencido hasta el cabo de arriba que si el babau de su padre me hubiera enviado a tomar viento y no me deja casar con Radegunda, me hubiera tocado de la seta.

—¿Es cava?

—¡Pés! No, la buena verdad. Es de la pila, ¿sabéis? Más bien es un chico fea...

—¡Bah! La belleza no hace pas la felicidad. Tendrá un pedo de cualidades morales. Inteligencia, talento hasta allí...

—Ya será eso, ya. El prior golpe que vi a Radegunda, fué en una reunión poca-suelta. Mi padre me la enseñó con el dedo. «Mira, gamarús, me hizo. Esta joven tiene dos millones de dote». No tuvo pas tiempo de acabar. Ya estaba enamorado.

No me negarán que don Casto es un sentimental con todos los ets y uts...

Y si me lo niegan, no tienen modos ni lo otro.

Anuncios

«EPISTOLARIO MODERNO»

Contiene cartas y misivas de toda mena. Especialidad en cartas para suicidas. El que lee esta obra no sabe a qué carta quedarse. Debía contener 200 cartas, pero contiene 201. Vale más pecar por carta de más... — De venta en los salones de limpia.

~~~~~

El Camagüey, fábrica de camas.—Giriti, 69.

~~~~~

El Paraguay... fabrica los mejores paraguas.—Brossoli, 620.

~~~~~

El sino negro, carbonería. Carbón de cok, traído directamente de la mina.—Nau, 614.

~~~~~

La Comodidad, fábrica de cómodas.—Cremat Gran, 120.

~~~~~

«FIAT LUX»

Bombillas incombustibles. Es la que gasta Paco Madrid, y ¿quién no ha oído elogiar la bombilla de Madrid?

—Jo no me les hi poso mai les cartes a la pitrera. Trobo que estan a l'abast de qualsevol.

ESTIRABOTS

d'en Lleó Fontova

Un actor còmic, un sal
féu en Gràcia i per desgràcia
caigué, fent-se bastant mal.
D'aquí ve que ell diu: Més val
ser graciós que caure en Gràcia!

***

Certa dama de molt boato
essent jove es retratà
i tothom desalabà
menys ella, el seu retrato.
Ara, s'ha fet bastant vella

i de retratar-se acaba;
tothom son retrato alaba...
tothom, tothom, sí, menys ella.

***

—Déu lo guard, senyò advocat.
—I a vós.

—Em farà mercè
de donar-me un bon paré.
sobre un fet que m'ha passat?

—Faré el possible; digueu;
sigui cosa lletja o bona...

—Doncs és el cas que la dona...

—Prou, bon home, prou: per-
[dreu.

Una senyora molt grassa
que es trobava de visita
en un arranque de guassa
exclamà:

—Donya Pepita,
aquest món és una bola
i és una bola la lluna...
—I vostè, també n'és una,
estimada donya Lola.

***

—La dona amb qui em vull ca-
[sar
vull que no sigui xerraire.
—Val més que diguis, amic,
que el que vols és no casar-te.

—Vinc de l'estrena de l'obra de l'autor desconegut. Cregui que estic desorientat. Al «Barcelona» el públic assistia a la representació com aquell que vol endevinar un jeroglífic.

—I varen arribar a endevinar de qui era?

—I ca! *El hombre que todo lo enreda* va assolir un èxit, però l'autor segueix desconegut.

—Vea ací una solució perquè l'autor no hagi de fer un discurs de l'obra. Romandre desconegut i ignorat i així el públic no podrà obligar-lo a parlar.

—Que també està afectat, amb l'enèrgica protesta de l'Artís, vostè?

—Home... què li diré jo...

—Es que jo en sé un de procediment perquè l'autor no hagi de parlar al final de la representació que no falla.

—Quin és.

—Que abans de començar no doni cinc drets a la claque perquè l'èxit sigui sorollós.

—Mosca! Matem-ho, que hi hauria mullader.

—Per mi ja està mort.

—I del Circ Krone, què me'n diu?

—Oh! No me'n parli. Hi vaig anar, el dia de la inauguració i encara em roda el cap. Cinc pistes plenes d'elefants, lleons, tigres, cavalls, girls, etcètera. I tot a un tren fantàstic sense descans, ni intermitjos, ni pauses. Els empleats munten les gabies i pleguen i despleguen les catifes a una velocitat que fa fredat. Cregui que un acaba desorientat de debò. Però això sí; tot és colossal, espaiós, enorme...

—Un servidor va anar a veure en Chevalier.

—El rei de la cançoneta.

—Que ja és casat i ha vingut

a Barcelona a passar la lluna de mel.

—El públic l'escolta amb devoció i l'aplaudeix amb engrescament.

—Els óssos comedians de l'«Olímpia» crec que tenen un gran èxit.

—Es un número que val la pena.

—I del debut del mestre Serano, què me'n diu?

—La setmana entrant en parlarem amb l'extensió que mereix, car aquesta setmana no he donat l'abast.

—Afortunadament a «Romea» i a «Novetats» sembla que reposen.

—No cridi que al «Romea» ja assagen una obra d'en Roure, i al «Novetats», una d'en Soldevila.

—Que també estrenaran el mateix dia?

—No, senyor, aquesta vegada tots dos estrenaran un dia abans.

—Es una solució.

—Sí, senyor, una solució afortunada.

—Fins la setmana entrant, doncs.

—Que s'hi conservi.

***

LA DONA DESAPAREGUDA

(Traducció)

El meu amic Albert, aquell dia tenia una expressió de tristesa que en ell no era corrent.

—Què tens? —vaig preguntar-li.—No em negaràs que et succeeix quelcom.

—Es cert. Sóc molt desgraciat. Pobre de mi!

—Així?

—No, home, no; més moderació. Que una cosa és la tela i una altra les butaques!

L'HMMOR ESTRANGER

—Com se diu?
—Joan Auszeichmmugencugteki.
—Com s'escriu?
—Com es pronuncia.

(De Pêle-Mêle.)

Un criat mira pel forat del pany i diu:
—La senyora està escorcollant les butxaques del se-
nyor. Hi ha persones que són força indiscretes!

(De Pêle-Mêle.)

—No et puc rebre. No vaig vestida. Rebo la família.

(De Parisiana.)

—Et porto una bona nova.
—Te'n vas de viatge?

(De Parisiana.)

—Si vostè vol, em passaré totes les hores estimant-la.
—I què faria, jo, mentrestant?

(De Parisiana.)

—Mira com la Natura es vesteix de tendres fulles!
—Haguessis vingut a casa la modista. Hi ha un ves-
tit color de rosa...

(De Le Dimanche Illustré.)

A en G.... li preguntaren, a l'Ateneu:

—A la teva senyora la vas conèixer molt temps abans de casar-te?

—No, noi. La vaig conèixer molt temps després.

Però, en veure'l, va fer una ganyota.

—Oh! I que és vell! Em sembla que em farà pagar la visita!...

El senyor Mar..... visità, a Terol, el sepulcre dels cèlebres amants Isabel i Marcilla.

I després s'explicava així:

—La momia està muy bien conservada, pero el momio està muy desfigurado.

Diàleg sentit al carrer de Tallers:

—Jove, vol fer el favor de no seguir-me d'aquesta manera?

—Però, de quina manera vol que la segueixi, doncs?

La Purita C..., acreditada hetaïra de luxe, no es trobava bé i se'n va anar a casa d'un metge que li varen recomanar.

Diu un seriós rotatiu, que un diari suís ha publicat el següent anunci:

«Corda de penjat; en posseeixo quaranta centímetres. Garantia autèntica. El

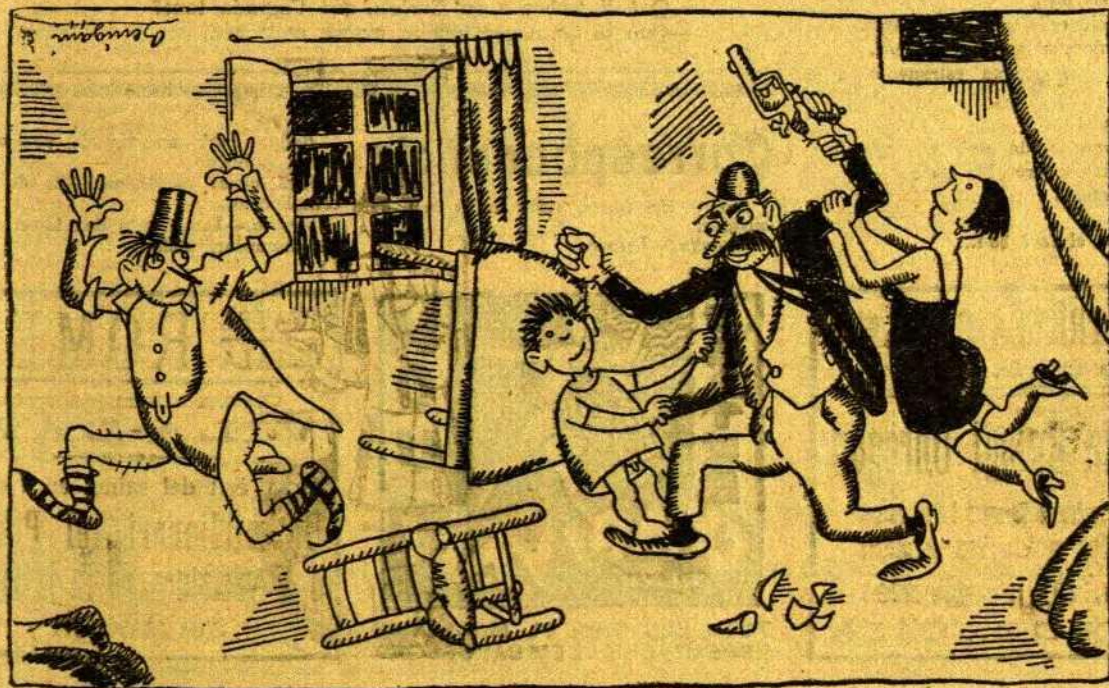
preu podrà ésser discutit amb les persones que desitgin la felicitat.»

Es llàstima que aquest comerciant no entri en tractes amb els futurs penjats. Podria, almenys, oferir-los una quantitat suficient per a l'enterrament.

En un diari francès ha sortit aquest altre anunci:

«Compraria cavall de fusta de menys de tres anys.»

El diari procurà esbrinar de què es tractava. Bonament, l'anunciant era un firaire, i necessitava un cavallet de fira. Un dels seus cavallets s'havia espatllat.

—El mato! El mato!

—Pepet, no t'ho prenguis així! Pensa que és un fabricant molt ric!...

Entre ell i ella:

—No em negaràs, noia, que sempre que sóc fora fas entrar el fill del porter. Això, què prova?

—Que quan tu no hi ets, m'avorreixo!

TEATRO COMICO

Todas las noches, y lunes, jueves, sábados y días festivos, dos obras de gran éxito: la revista de la ale- **NOT-YET** y la obra cum- **ROXANA**
150 artistas — Espléndida presentación

D'un diari de Saragossa:

«Anteayer vióse, a puerta cerrada, una causa contra V. B. por un delito contra la honestidad.

»Fueron defensores de las partes los Sres. X. y Y....»

Ho trobem molt lògic!

TEATRE ESPANYOL

C.^a Sempere-Bergés
DITXOSA NIT DE NUVIS

Un anglès veu un gallec que toca el sac de gemecs. I li diu:

—Perquè soni, ha d'inflar tot això?

—Sí.

—Doncs em sembla que és una gaita!

Aquí va, sencer, un Poème à la mis-
terieuse, d'en Robert Desnos:

«Tanca els ulls.

Voldria cloure'ls amb mos llavis.

Però la finestra s'obre i el vent,

el vent que gronxa estranyament el flam

i la bandera

cobreix ma fugida amb son mantell.

La finestra s'obre. No ets tu però ja ho sabia.»

Que Déu el faci bo!...

LA OSTRÍCOLA CATALANA

Casa fundada l'any 1887

Fill de Eulogi Obregón

Ostres verdes de Marennes i Portugueses
Especialitat en tota classe de mariscs

Raurich, 13 : Telèfon 2295-A
BARCELONA

TOTS ELS DIES EL MES GRAN
ESPECTACLE DE BARCELONA

TEATRE CATALA ROMEA

Gran Companyia
VILA-DAVÍ

Gran èxit del sàinet en 4 actes
Un millionari del Putxet
o la vestidura no fa la figura
d'en MANTUA

—Què li trobes a en Carlets, que t'agrada tant?

—Que té un negoci que li marxa molt bé...

Correspondència

Enric.—En farem rajar un parell de
«xistos».

Manolín.—Tampoc.

Balat.—Amb un xic de paciència es
podrà publicar.

Tres nenes candoroses.—Es de massa
complicació.

Virosta.—I que se'n dea haver quedat
de descansat, pollo!

DEPILATORI BORRELL

Li'úpic que tren en un minut el pèl fins la rel, per fort que
sigui, de qualsevol part del cos (cara, braços, cames) sense
irritar ni molestar. Veuja en perfumeries a 8'50 ptes. pot

Jordi Brut.—Es massa literari. Ens embafaria.

Tres trempats de Rellinàs. — Passem per l'ortografia, que és senzillament infernal. Passem per la vellúria del conte. Passem pel poc interès. Però no passem per les amenaces. Al cove.

Torre C. Ous.—Ja serà això, ja, però... no farem res. Estigui'n segur.

P. Olla.—Es massa agafat pels pèls.

Un pagès.—Ens ha fet riure molt. Però no s'estarrufi. Hem rigut per dolent, eh?

F. Haba.—La fortor que fa se sent de tres hores lluny.

Xiu-Xiu.—Llàstima que el Còdig no se n'ocupi d'aquestes coses!

Res.—Doncs, miri: res.

Cul Mado.—Ens hi pensarem. No convé precipitar-se.

Sòmnes.—Són massa coneguts. No fan per casa.

Pep dels Ous.—Potser sí que serà això, però no volem embolicar-nos.

Carmeta.—Ens en farem ressò.

Ros.—Res, Ros.

Lluïset.—Ja s'ha dit. Provi fortuna un altre dia.

IMP. COSTA i CARRER MOD. 45. - BARCELONA

Mil Pessetes

al que presenti OAPSULES DE SANDALO millors que les del Dr. PIZÀ, de Barcelona, i que curin més aviat totes les malalties urinàries. Quaranta quatre anys d'èxit creixent Premiades amb Medalla d'Or en tantes Exposicions com s'han presentat. Uniques aprovades i recomanades per les Reals Acadèmies de Barcelona i Mallorca i diverses corporacions científiques, reconeguent-li avantatges sobre tots els seus similars

Farmàcia del Pi: Plaça del Pi, 6; Barcelona

i principals farmàcies d'Espanya i Amèrica

EXIT LOTION LADIL
grandios de la
l'únic remei que, sense perjudicar, mata les cabres per rebela que algun
CARRER DE LA UNió 5 FARMACIA

MAISON MEUBLEE (VERDURA)
Habitacions a 5 ptes. - Barbrà, 27, Tel. 3221 A.; Barcelona. - Gran comoditat i saletes de bany. - Telèfon privat. - Ascensor. - Continuament reformat a la moderna. - Ventiladors elèctrics

FRICOT
RES MILLOR PER A LA PELL

MONT D'OR MEUBLEE (SUCURSAL VERDURA)
Gran comoditat. - Habitacions a 5 ptes. - Ventiladors elèctrics i saletes de bany. - Telèfon en totes les habitacions. - Portal de Santa Madrona, 6 (al costat del teatre Círcol Barcelonès); Barcelona

VIAS URINARIAS : IMPUREZAS DE LA SANGRE: DEBILIDAD NERVIOSA

Basta de sufrir inútilmente de dichas enfermedades gracias al maravilloso descubrimiento de LOS MEDICAMENTOS DEL DR. SOIVRE que son recomendados indistintamente por todos los médicos que los conocen y merecen la absoluta confianza de todos los que los han usado, pues unánimemente reconocen que en casos crónicos, difíciles y tenaces, tratados durante mucho tiempo con toda clase de medicamentos con resultados ínfimos o nulos, mediante los MEDICAMENTOS DEL DOCTOR SOIVRE se curaron pronto y radicalmente de sus enfermedades

VIAS URINARIAS. — Blenorragia (purgaciones) en todas sus manifestaciones, uretritis, prostatitis, orquitis, cistitis, gota militar, etc., del hombre, y vulvitis, vaginitis, metritis, uretritis, cistitis, anexitis, flujos, etc., de la mujer, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con los CACHETS DEL DOCTOR SOIVRE. Los enfermos se curan por sí solos, sin inyecciones, lavados y aplicación de sondas, bujías, etc., tan peligrosos siempre y que necesitan la presencia del médico, y nadie se entera de su enfermedad. — VENTA, 5'50 PESETAS CAJA

IMPUREZAS DE LA SANGRE. — Sífilis (avariosis), eczemas, herpes, úlceras varicosas (llagas de las piernas), erup-

ciones escrofulosas, eritemas acné, urticártica, etc., enfermedades que tienen por causa humores, vicios o infecciones de la sangre, por crónicas o rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las PÍLDORAS DEPURATIVAS DEL DOCTOR SOIVRE, que son la medicación depurativa ideal y perfecta, porque actúan regenerando la sangre, la renuevan, aumentan todas las energías del organismo y fomentan la salud, resolviendo en breve tiempo todas las úlceras, llagas, granos, forúnculos, supuración de las mucosas, caída del cabello, inflamaciones en general, etc., quedando la piel limpia y regenerada, el cabello brillante y copioso, no dejando en el organismo huellas del pasado. — VENTA, PESETAS 5'50 FRASCO

DEBILIDAD NERVIOSA. — Impotencia (falta de vigor sexual), poluciones nocturnas, espermatorrea (pérdidas seminales), cansancio mental, pérdida de memoria, dolor de cabeza, vértigos, debilidad muscular, fatiga corporal, temblores, palpitaciones, trastornos nerviosos de la mujer y todas las manifestaciones de la Neurastenia, o agotamiento nervioso, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las GRAJAS POTENCIALES DEL DOCTOR SOIVRE. Más que un medicamento, son un alimento esencial del cerebro, médula y todo el sistema nervioso, indicadas especialmente a los agotados en la juventud por toda clase de excesos (viejos sin años), para recuperar íntegramente todas sus funciones y conservar hasta la extrema vejez, sin violentar el organismo, el vigor sexual propio de la edad. — VENTA, 5'50 PESETAS FRASCO

PRODUCTO DEL LABORATORIO SOKATARG. Oficinas, calle del Ter, 16. Teléfono 564 S. M., Barcelona. — VENTA: Farmacia Segalá, Rambla de las Flores, 14; Farmacia Gelart, calle Princesa, 7, y en las principales farmacias de España, Portugal y América

Calceñines reforzados

para un solo pie, fabricados por encargo. — La ruina de los pastores: MATA CABRAS RAPID, a la primera vez R. I. P. — Clínica de vías urinarias lavaje e irrigaciones para después del acto sexual

LA MUNDIAL: ESPALTER, 8 (entre San Pablo y Beato Oriol)

SARNA Es cura radicalment amb el **RONYA**
SULFUREO GRENHERO
que la fa desaparèixer, en 10 minuts. De venda: Comte de l'Assió, 88
Centres d'Especlífics

LA MASCOTA

Casa dedicada a la venda de gomes higièniques alemanyes de les millors marques. — Sense rival. — Proveu-les i us convencereu. — Mata-cabres en pols 50 cèntims capsa

Sant Ramon, 1-BARCELONA

—Els senyorets no hi són. Vol algun recado?
—Sí. Li donaré records per als senyors i un petó per al nen.